

Sikerek az OKTV-n

A 2015/2016-os tanév legrangosabb középiskolai tanulmányi versenyén, az OKTV-n **magyar nyelv tantárgyból** iskolánk **három tanulója** szerzett előkelő helyezéseket. A végső sorrend szerint magyar nyelvből **20.** helyezést ért el **Helli Szimonetta**, **18.** helyezett lett **Nagy Virág Viktória**, és **9.** helyezést ért el **Szilák Flóra**.

Közülük **egy tanuló irodalom tantárgyból** is a döntőbe jutott, ahol szintén **9.** helyezett lett: **Szilák Flóra**.

(balról jobbra: Szilák Flóra, Nagy Virág, Helli Szimonetta)

Komoly és örömteli munka ért ezzel véget. Mindkét döntő megnyitóján elhangzott, hogy a verseny utolsó fordulója valójában ünnep, hiszen a résztvevők kivétel nélkül győztesek is. Így gondoltuk ezt mi is.

Talán könnyű volt nekünk, hiszen az együtt várakozó négyesünket mindenki csodálkozva bámulta meg. Nem volt olyan versenyző a mi lányainkon kívül, akinek a

kíséretéhez tartozott volna egy (sőt kettő!) másik versenyző is. Csodálkozó pillantásokat kaptam felkészítő tanárként is, hiszen a folyosón nagyon különböző témákban szóltak az utolsó instrukcióim:

Virággal a matematika nyelvének különböző rétegekben megjelenő sajátosságairól kellett beszélni. Ezt idéztük fel, illetve ehhez kapcsoltuk a megnyitó gondolatait a nyelvészek közéletben betöltött szerepéről.

Szimonettával a szöveg és a kép, illetve a hang kapcsolatáról kellett újragondolni a szakirodalmakat. A próza és a vers határterületétől Örkény István, a prózaíróként ismert alkotó néhány művének képversként való értelmezéséig kellett eljutni.

Flórával az emlékezés technikáját, az elbeszélői hang sajátosságait, a „fikció fikciójának fikcióját” gondoltuk végig, sokadszor. Dragomán György regényíró „határon túliságának” kérdését, *A fehér király* című regény magyar nyelvét vizsgáltuk – ekkor már vázlatosan.

A szóbeli egy nyolc tagú bizottság előtt, zárt ajtók mögött zajlott.

„*Legyőztem magam, jó voltam! Minden kérdésre válaszoltam... azt mondták: matematikai nyelvész lesz ebből a lányból*” – így jött ki Virág.

„*Jó volt! Jó hangulatban telt az egész. Elmondtam, hogy hogyan jutottam addig, hogy egy prózaíró képverséről írjak. Kérdeztek mindenfélét, de tudtam válaszolni*” – adta át Szimonetta az ajtó kilincset épp Flórának.

„*Hm. Ezt most nem tudom, milyen volt.*” – ez volt Flóra első értékelése. Azóta persze hosszan tud mesélni a bent töltött tíz percről.

Az irodalom döntőjében a zsűri egy tagját kivéve (!) nem láttuk a magyar nyelvi OKTV-n megismert arcokat. Hangos gondolkodásunk ekkor is felkeltette mások figyelmét. Az is csak növelhette Flóra önbizalmát, hogy egy ismeretlen felkészítő tanár rácsodálkozott, hogy milyen nehéz témát választott: *A tudományos és morális felelősség dilemmáira adott különböző magatartásválaszok dramaturgiai megjelenítése a modern tragikumban (Brecht: Galilei élete; Németh László: Galilei; Dürrenmatt: A fizikusok).*

A szóbeli a már ismert teremben zajlott, de másodszor már valóban fellélegezve jött ki Flóra:

„*Ez jó volt! Kezdtem a történelmi-filozófiai háttér felvázolásával, innen tértem át arra, hogyan alakította ez át a tragédia műfaját. Aztán pedig egy kérdésre válaszolva levezettem, hogy ha nekem lehetne megrendeznem egy színházban valamelyik darabot, melyik milyen kihívásokat jelentene. Ez nagyon tetszett!*”